

10 leprás Lk 17 11- 19

Három, négy évig is hordozhatja magában az ember a lepra bacilusát anélkül, hogy észrevenné, hogy beteg, és közben másokat is megfertőzhet. A betegség legtöbbször cseppfertőzéssel terjedt, de emberi váladékok is terjeszthetik a betegséget.

Egy kicsiny fehér folttal kezdődik a betegség, s aztán az terjed tovább a test felületén. A megtámadott hámszövetek jeleznek így, és aztán később a fertőzés áttérjed az idegszövetekre is. A kicsiny folt érzéketlenné válik, s aztán egyre nagyobbodik, majd fekélyes sebbé alakul, elkezd váladékozni, és egyre mélyül, befelé rágja magát a szövetekbe a betegség.

A végső stádiumra pedig az jellemző, hogy a beteg elveszti a testének kiálló részeit. Egyszerűen leválk a fül, az orr, elveszítheti az ujjperceit, és végén, az utolsó stádiumban ott marad mintegy felismerhetetlen emberi torzó, roncs a végtagok nélküli test.

A lepra gyógyszerét nem olyan régen fedezték fel.

A Biblia korban az első fázis, a betegség első fázisában sem közösítették ki mind-járt a betegeket, csak amikor mindenki e-lőtt nyilvánvalóvá vált az, hogy miben szenved az illető, akkor kellett elhagynia a lakóközösséget, és egy bizonyos helyen, a leprások közösségében élhetett tovább egészen addig, amíg a sorsa be nem teljesedett rajta.

A leprások távol álltak meg. Távol megállni Isten előtt. Mi az oka?

A hit lépése: nem okoskodtak

Leprásan kellett elindulniuk, ekkor még nem gyógyultak meg. Leprásan kellett Jézus szavának engedelmeskedniük, úgy kellett megérkezniük a papokhoz, és ott derült aztán ki, hogy Jézus szava gyógyított-e, vagy pedig nem.

Nem lehettek könnyű helyzetben. Úgy, hogy valami nem következett még be, kellett elhinniük azt, hogy amit Jézus mond, az biztos, hogy bekövetkezik. A Zsidókhöz írt levél 11. fejezetében ezt olvassuk: "A hit a reménylett dolgok valósága, és a láthatatlan dolgokról való meggyőződés."

Miben egyezett ennek a tíz embernek a hite, és hol válik külön kilenc?

Mi az, amiben megegyeznek öt, tízen? Abban, hogy mind a tíz embernek csodaváró hite volt.

Ezek az emberek azonban Jézushoz fordulnak, és kiderül ebből a történetből is, hogy aki Jézushoz fordul, és tőle vár választ, az bizonyosan számíthat Jézus segítségére.

Nem fordulhatok máshoz keresztényként. Más gyógyítóhoz, agykontrol, jóga, spiritiszta., reiki mesterhez

Van azonban ennek a fajta hitnek egy nagy veszélye. Hogyha valaki csak a csodákra alapozza a hitét, akkor nagyon könnyen csalódhat, mert nagyon sokszor nem teljesül az, amit az illető vár.

Isten ugyanis senkinek nem ígérte meg azt, hogy minden kívánságát az imádkozónak teljesíti, s minden kérését meghallgatja a hívőknek, hanem azt mondta, hogy amit az Ő akarata szerint kér valaki, mármint Isten akarata szerint, azt Isten meghallgatja és megadja.

Úgy kellett elindulniuk, hogy betegek voltak. Még nem változott semmi sem.

Ilyenkor üti fel még a hívő szívekben is a kételkedés a fejét. Mi van, ha elmegyek, és nem történik semmi, ha az Isten sem mond igazat, ha nem úgy lesz, ahogy Jézus mondta?

Végül is nem mondott semmi biztatót, nem? Azt mondta, hogy menjetek el, és mutassátok meg magatokat a papoknak, s nem mond semmi mást.

Feltétlen engedelmességet kér ettől a tíz embertől Jézus. Menjetek el, és mutassátok meg magatokat a papoknak!

S ha nem igaz az egész, amit a Szentírás Istenről mond, ha Isten is hazudhat esetleg?

Jó, és ha én kinyitom a szívemet Isten előtt, akkor nem az lesz, hogy kifoszt engem, hogy elvesz mindent, elveszi azt, akihez nagyon ragaszkodom? Akkor nem teljesülnek a kívánságaim? Akkor nem tehetem többé azt, amit én szeretnék? Hányszor féltik magukat az emberek, féltjük magunkat az Istentől. Mi lesz, ha úgy lesz, ahogy Ő akarja? Mintha nem az lenne a legjobb a számunkra, amit az Isten akar velünk.

Az Istennel szembeni bizalmatlanság leprája ott van kivétel nélkül mindnyájunk szíve mélyén a bűneset óta. Mert a bűnesetben az ember megvonta a bizalmat, a hitet az Istentől. Magában kezdett bízni.

A bizalom kérdése az óriási kérdés. Te megteszed-e, amit az Isten neked mond? Egyáltalán, mikor beszélgettél vele utoljára? Mikor szólhatott Ő is hozzád? Mert lehet, hogy te elmondtad neki a panaszaidat, a kéréseidet, a kétségeidet, mindazt, ami a szívedben volt, de Ő mikor szólhatott hozzád?

Van hálaadó hit is. És itt elvállik a tíz leprás útja. Itt szétvállik az útjuk. Kilencen nem térnek vissza Jézushoz, egy valaki visszatér, s az ő hite másképpen folytatódik tovább.

Kilenc tiszta zsidó volt, aki elment. Megtartják Jézus szavát, engedelmeskednek a mózesi törvénynek, és itt lezárul számukra az egész történet. Meggyógyultunk. Nincs tovább. Hálát adni, ez eszükbe sem jutott.

Az akkori ószövetségi gondolkodás szerint az Isten tartozott nekik ezzel. Megadták a tizedet, befizették a templomadót, részt vettek időnként a templomi istentiszteleten. Mit akar még tőlük az Isten? Hálát adni? Minek?

Kértük, hogy segítsen, segített, s ezzel kész. S egy félig-meddig pogány ember, félig zsidó, félig Isten népéhez tartozó, meg visszamegy, leborul Jézus színe előtt, és hálát ad azért a csodáért, ami vele történt.

Sokan ma is így gondolkodnak ám, nem egyszer még a hívők közül is. Azért van az Isten, hogy segítsen. Hát vajon miért járok templomba, nem azért,

hogya kérek valamit Istentől, akkor azt teljesítse? Jár nekünk a gyógyulás, a segítség.

Ennek a szamaritánusnak a hite célba ért hit volt. Jézus azt mondja ennek a férfinak: “A te hited megtartott” — és itt egy olyan speciális szó szerepel a régi szövegben, ami azt jelenti, hogy üdvözített.

A többi kilenc elment a hivatalos papírért, hogy kapjanak igazolást arról, hogy meggyógyultak. Utána nem tudunk róluk.

Ezt a tízediket viszont nem a papír érdekli. Majd, esetleg valamikor valaki igazolja.

Egyszerre megtelik a szíve annyira, hogy kibuggyan a száján az Isten dicsőítése.

Vagyis ez az egyedüli férfi, aki visszament, az ő hite, mert a többinek is volt, de ennek a hite üdvözítő, megtartó, megmentő hitté vált.

A testi gyógyulás mellett kapott még valamit, ami sokkal fontosabb volt talán, az is fontos, és csodálatos dolog, ha valaki egy betegségből, egy testi bajból meggyógyul, megszabadul, de ő kapott közösséget a mindenható Istennel, ajándékba.

Felismerte, hogy kicsoda Jézus, ezért borul le előtte

Beszéltem valakivel, aki kómás állapot után újra felépült, szinte minden létező csontja eltört, s ott is, betegen, nyakig gipszben azt mondta, hogy megúsztam.

Hát ilyen jó fej vagyok én, ezt is megúsztam. Szerencsétlen. Nem látja, hogy mire tartotta meg még mindig az Isten. Újra és újra, most már a harmadik autóbaleset után.

Ezzel be is fejeződhetne, olyan szép befejezés lenne. Visszamegy Jézushoz, leborult a lábához és hálát adott neki.

Egy gyógyult meg. A többi tünet mentessé vált.

Jézusnak fontos ez az emberi tett!

Természetesnek vesszük a csodát. Nekünk ez jár. Ld.Zola Lourdesben.

Azt mondja, mindenkit meggyógyít, de ez is csak szöveg. Lerázott minket. A leprát nem tudja meggyógyítani. A lepra gyógyíthatatlan.

És ezek nem mentek el, és nem is gyógyultak meg. A hitük szerint.

Látták, hogy meggyógyultak valóban. Biztosan volt megint egy kettő, aki valahogy így gondolkozott:

Meggyógyultam. Talán attól a kenőcstől volt, amivel hetek óta kenem magam.

Véletlen egybeesés. – gondolta a másik.

A papok okozták, azért kellett hozzájuk jöjjünk.

Mi történt a többivel? Mondjuk voltak még öten?

Az egyik hazament: Látjátok, meggyógyultam! Mindig mondtam, hogy meg fogok gyógyulni. Mert megérdemeltem a gyógyulást. Nagyszerű vagyok. Kiválasztott.

Ez jó – mondta a másik. – ezt meg kell ünnepelnem. És elment a kocsmába.
Mi lesz most? – sópánkodott a harmadik. – Ki fog nekem így alamizsnát adni?
Miből fogok megélni?
Korai még az öröm. Talán csak káprázik a szemem. Nem is gyógyultam meg.
Csak tömegpszichózis áldozata vagyok. Holnapra visszatérnek a fekélyek.

Miért nem ment vissza Jézushoz, hogy köszönetet mondjon gyógyulásáért?

Íme a vélt válaszok:

- Tulajdonképpen nem vagyok én hálátlan természetű, csak először meg akartam mutatni a családomnak és ismerőseimnek, hogy egészséges vagyok. Utána megköszöntem volna, de Jézus már továbbment.
- Természetesen köszönetet akartam mondani Jézusnak, de csak nem megyek oda hozzá azzal a szamaritánussal együtt, hiszen én hívő izraelita vagyok. És mielőtt sikerült valakit találnom, akit odaküldök hozzá, Jézus már továbbment
- Nem akartam pusztán szavakkal köszönetet mondani, hanem egy szép ajándékkal. De én szegény ember vagyok, és semmit sem találtam, ami megfelelt volna.
- Tulajdonképpen én meg akartam köszönni Jézusnak. Mielőtt megmutattam magam a papnak, meggyógyultam, de nem tudtam, hogy mindig így lesz-e. Most már tudom, de Jézus nincs többé.
- Majdnem visszamentem én is a szamaritánussal, hogy Jézusnak megköszönjem a gyógyulásomat. De akkor sok ember előtt kellett volna kimondanom, akik körülvették, hogy “leprás voltam és te meggyógyítottál.” Szégyelltem magam és nem mentem vissza.
- Tulajdonképpen köszönetet akartam mondani Jézusnak - de aztán eszembe jutott, hogy azért a sok jóért sem vár köszönetet, amit nagyon sok emberrel tesz, így én sem ragaszkodtam hozzá.
- Máskor nem vagyok én hálátlan - de a viszontlátás örömeiben egyszerűen megfeledkeztem róla, és amikor újra eszembe jutott, Jézus már továbbment.
- A sok leprás közül Jézus biztosan azért gyógyított meg éppen engem is, mert nagyon rendes ember vagyok.
- Én igazán meg akartam neki köszönni. De a legtöbben nem mentek vissza hozzá és én mindig azt teszem, amit a többiek.
- A szamaritánustól is megkérdeztem: Miért köszönte meg?

Így válaszolt:

Ha nem vennék levegőt, nem élnék. Nem tudtam volna anélkül hazamenni, hogy ne mondjak köszönetet Jézusnak.